

GS 580

Sex

Sång-Stycken,

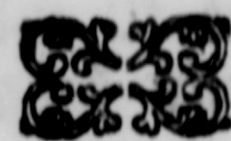
Tjenlige at Sjunga

uti

Muntra Sällskaper

STOCKHOLM, 1812,
Tryckt hos Peter Ol. Hyman.
Köpar 1/2 Rm. Banco.

Se Solen hur präktig och stön hon går ner,
Att dricka ur werldshafwets bölja,
Upp lustiga Bröder förnom nu Er,
Dess höga exempel att följa:;

Upp drickom och sjungom, och drickom på nytt,
Wår Bacchus och wåren til dra,
Tills alla belymmer ur sinnena flott,
Och struparna mer ej begära:;

Ett falska Profeter med bundrande ljud,
Dess yttersta Dömen förkunna.

Wi stratte åt desse när Drufwornas Gud
Täckts mot i wårt hjertan förkunna:;

Din stål du af wårens förnyade jord,
Så wist står du qwar på dit ställe,
Som Bålen den står på wårt fulliga borb,
Och wi äro glade och sälle:;

Den Andra:

Wälkommen o Wåne min äldriga wån,
Som ensam tycks ömma min smärta;
Du kommer i molnet men lyser igen
Eftt hoppet i Uslingens hjerta:;

Du lyser i mörkret min ensliga gång
Bland grifterna af mina wänner,

Du

Du lyssnar så ömt till min sorgliga sång
Och tycks som förstå hwad jag känner ::

När glömd utaf himlen från människor till,
Jag ensam i plågor mig vrider
Då flyr du ur målnea så vänlig och mild,
Att hjälpa en utslung som lider ::

I grafven din vänliga blick jag ej får
Ty ewigt är mörker derinne,
Att lys då den wänner som sorgsen ber står
Och helgar en tår åt mitt minne ::

Den Tredje:

Nej lys ej o Wäne lys ej på min stig,
Da kan dock ej lindra min smärta,
Jag skulle bland andra först ropa till dig
Om blott du och ägde ett hjerta ::

Men mörkret är bäst på min ensliga gång!
Då ingen förstår hwad jag känner,
Och ingen som lyssnar till denna min sång
Om ej några qwalfulla wänner ::

Kan bända att dessa behöfwa min tröst
O gif dem då mådt dina blickar,
Tog lidelsen från deras lidande bröst
Då stenet af dig du dem skär ::

Nej,

Nej, lys ej för mig, ty din blick jag ej tål;
Den ständigt förklar min plåga,
Lys andra, som äga ett ömt föremål
Och känna ej känslans förändra ::

Och om du en gång wille lysa den wän,
Som sorgsen mid grafven der gråter,
Gör honom med blicken din ömhet wän
Och gif honom lungnet blott åter ::

Den Sjunde:

Påssa Drufwan glaset full!
Att hwad batar at du flagar?
Nej med hoppets glans förgrå
Dina sparsamt gifna dagar.
Sötman sug af hwar minut ::
Snart är hela faren slut.

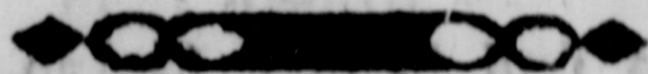
Slaparn satt mid wägens rand,
Tronne blommor, lifa stöna,
Som igenom lifwets land
Resans små besvär belöna.
Plocka dem och bind en krans ::
Se'n går resan som en dans.

Purpurns färg den färfä är,
Bländar ögat bästär ljustigt,
Men ibland hon giftig är,
Och dess taggar sårar grusligt.
Kärlet är den blommans namn ::
Och dess plats i Glickans famn.

Villans färg den andra har,
Trottsar vintrens storm och skiften,
Blomstrar lika friskt och klar
Än i skottet uppå griften.
Vänskap är den blommans namn ::
Och dess plats i trohets famn.

Röd och hvit den tredje är,
Eisvar, böjer up de tvänne,
Kall är vänskap och en får
Blyg och löjlig utan henne.
Välen är den blommans namn ::
Och dess plats i nöjets famn.

Bröder, våra blommors stål!
Den, som först sin krans får färdig,
Är den bästa blomman värdig,
Och att dricka ur vår bål.
Bröder knytom då i kapp ::
Men gör kranzen ej för knapp.

Den

Den Semte:

Nu kommen från Næptun! frond
Jag stannat här vid denna Välen,
Med fyllda glaset i min hand
Jag frågar: säg hwem tillhör Stålen?
Jo, det är Vårdens fädra Bror . .
Nå, Bröder glaset allmänt tagen,
Och stigom upp, ty som jag tror,
Är glädjen ordningen för dagen.

Du tåcka Rön! tillåt en vän
Att mana dig att glädjen dela.
Din känsla oftast prkar den,
Fast djerfhet stundom plår dig fela.
Här får du lesna blad och fri,
Här kan du aldrig bli bedragen,
Stig därför upp och gör som vi,
Ty glädjen tillhör sjelfva dagen.

Upphöj om glaset på en gång
Låt ingen vinet af oss spara.
Med glädjen yttra sig i sång,
Och dagen beres ryckbar vara!
Uplifmade af vänskapen,
I handen glas, i bågat löje,
Vi dricka ur din stål, min vän,
Vi dricka den med största nöje!

Den

Den Sjette:

Sjungom männer!
Höjom glädjens ljud!
Nedan man sig lycklig fänner,
Utaf lifwets Gud.

Eds och glömma
Alt hwad lifwet tår,
Skulle himlen brottslig dömma
Den som lycklig är.

Grymma lära,
Som från afgrund gått,
Nej wår sällhet är hans ära,
Wära qwal ett brott.

Wife smärtan,
Mörka anlets-drag!
Suckar från betruckta hjertan!
Glyn ur detta Lag.

Sorgsna minnen
Tankans plågo-hår!
Denna sälla stund försvinner;
Den för glädjen är.

Sjungom, bricken!
Höjen glädjens röst!
Njutom wifligt ögnablicken
Utaf lifwets höst!
